

Novo ministerstvo.

Grof Clary je odstopil. Cesar je poklical na čelo novega uradniškega ministerstva železniškega ministra Witteka, ki ostane še na čelu železniškega ministerstva. Witteku stojijo ob strani: baron Welsersheimb za domobranstvo, Stummer za notranja dela, Schrott pravosodje, Stibral za trgovino, Jorkasch-Koch za finance, Blumenfeld za poljedelstvo, Berndt za nauk, Chledowski za Galicijo. To ministerstvo bo vladalo do meseca marca, da spravi mej tem časom s § 14. avstrijsko-ogrsko pogodbo pod streho. Ta pogodba se mora rešiti za Ogrce ugodno, zato so potisnjeni v stran zastopniki ljudstva. Železniški minister bode izvršil naloženo mu povelje in potem naredil prostor drugemu ministerstvu.

Slovanska vzajemnost, kje si?

Za takoznane češke krize smo dobili od več strani dopise, kritikujoče postopanje slovenskih poslancev. Skupna njih misel je ta le: Vedno se pridiguje slovanska vzajemnost, ki je po našem prepričanju tudi neobhodno potrebna v dobi, ko se človeštvo zbira v narode, in ko razne nemške stranke, naj si so še tudi tako nasprotne, v povdarjanju nemštva vendar soglašajo; očitno je, da je sedanji boj boj Nemcev zoper Slované. In vendar se slovenskim poslancem ni zdelo primerno, da bi Čehom dejansko bratski stali na strani, z njimi bili, kakor jedno telo, da govorimo jasno, z njimi obstruirali! Naše ljudstvo čuti drugače, in njemu se pač zdi, slovenskih poslancev dolžnost bi bila, da bi se v državnem zboru bili postavili kot Slovani, izvršujoč nerazrušno slovansko vzajemnost s češkimi brati. To bi pri vladi bilo gotovo vzbudilo spoštovanje do nas in ona bi izvedela, da se slovanska vzajemnost ne zadovoljuje le z banketi, ampak se tudi začne kazati v dejanski politiki. Dokler vlada ne bo videla dejanske slovanske vzajemnosti, vsaj mi Slovenci nimamo ničesar upati. Čehi bodo že kaj dosegli, ker so močni pa tudi odločni, mi Slovenci pa smo, če rešitve ne iščemo v vzajemnosti, izgubljeni. Kakor je nemško katoliška stranka imela potrpljenje s Čehi, ko so obstruirali, bi je tudi imela, če bi mi Čehom bili pomagali. Saj se jim mora bratstvo zdeti naravno. Naši slovenski poslanci vedno le mislijo, da Slovani brez katoliških Nemcev nič ne zmoredemo, ne pomislijo pa, da ravno tako in še boljše katoliški Nemci nas potrebujejo. Naj enkrat začnejo oni okoli nas laziti. Kakor se stvar sedaj kaže, bode vlada nekaj ukrenila, da pomiri Čeha, za nas pa se še zmenila ne bo; ko bi pa bili vza-

jemni, bi se oboje vprašanj rešilo na enkrat. Uredništvo more tem mislim le pristaviti, da utegne ljudstvo imeti prav. Naj gg. poslanci te objave ne zamerijo; list je za ljudstvo in ima dolžnosti do njega izpolnjevati.

Časniški kolek.

Časniški kolek se po raznih zaprekah vendar le odpravi v Avstriji. Gosposka zbornica je pritrčila odpravi časniškega koleka in cesar je ta ukrep uže potrdil.

Deželni zbori.

Zasedanje državnega zbora je preloženo. Ministerstvo bo vladalo sedaj zopet s § 14. Med tem pa bodo zborovali nekateri deželni zbori, med njimi tudi štajerski. V petek je prvo zborovanje. Naši poslanci bodo imeli dovolj gradiva za proračunsko debato. Da bi le vse povedali brez strahu in brez ozira.

Vojna v Južni Afriki.

Angleži so doživeli zopet poraz. Buri so naskočili generala Frencha in ga prisilili, da se je umaknil. Zgubil je več topov in kakih 200 mož. Ob oranski meji stoji kakih 13.000 vstašev. — Kje je general Gatacre in njegova armada, se nič ne ve. Slutijo, da so jo Buri morda popolnoma porazili.

Gospodarske stvari.

Zadružne zavarovalnice.

Že veliko sem pisal in govoril o zadružnih zavarovalnicah, ker upam, da koristim dobri stvari in da pospešujem narodno blagostanje s tem, ako kolikor toliko pripomorem, da se to zavarovanje kakor najhitreje uvede med našim ljudstvom.

Mislím si tukaj zadrugo, katere udje so medsebojno zavarovani za sledeče reči: 1. za ljudi zoper nezgode in onemoglost, 2. za živino zoper nezgode in nesreče, 3. zoper škodo na pridelkih po toči. To zavarovanje pa si mislim tako-le:

1. Zavarovanje zoper nezgode in onemoglost kmetovalcev in njihove družine ter delavcev. Vzemimo primer! K zadrugi pristopi pol milijona ljudi, to so gospodarji, gospodinje, sinovi in hčere od 14. leta naprej, hlapeci in dekle, dninarji in dninarce. Vsaki plača na leto 1 krono v zadružno blagajno, kar da vsako leto 500.000 kron. S to krono pa je vsak zadružnik zavarovan in sicer tako, da, ako ponesreči ali vsled kake bolezni ne more več delati in si kaj prislužiti ali vsled starosti onemore za delo in zaslužek, da do-

biva iz zadružne blagajne vsaki dan po eno krono kot penzijo. Ako računimo, da dobi vsak onemogli ud po 365 kron na leto, more se na ta način preskrbeti 1300 oseb, in še ostane za rezervni zaklad 26.000 kron. Pri tem navedenem načinu sme vsako leto stopiti vsled tega ali onega vzroka $\frac{1}{4}\%$ vseh zavarovancev v penzijo in vsi bodejo lahko preskrbljeni in ne bode jim treba stradati ali beračiti. Ako bodo kmetijski ljudje na ta način zavarovani, ne bode tudi treba starišem, si izgovarjati velikega prevžitka. Saj ve, da dobi penzijo, ko onemore za delo. Kmetovalec bode lažje dobil družino in delavce, saj bodo ti vedeli, da so za slučaj onemoglosti dobro preskrbljeni. Sini in hčere ostajali bodo doma in ne silili v mesto in tovarne, ker bodo tudi oni doma dobro preskrbljeni za onemoglost. In tako bode imel kmetovalec dovolj delavnih moči, bode vsako delo bolje in o pravem času dovršil in še zraven ceneje. Uboštvo bode nehalo med kmetovalci in isti bodejo z mirno vestjo gledali v bodočnost.

2. Zavarovanje živine zoper nezgode je ravno tako lahko izpeljivo. Le računimo: 50.000 posestnikov stopi v zadrugo in si zavaruje vsak svojo domačo živino, t. j. konje in govejo žival zoper nezgode. Vsak ima povprečno 6 glav živine, stare od pol leta naprej, v povprečni vrednosti 600 gld. ali 1200 kron, to da kapital 60 milijonov kron. Za vsakih sto kron vrednosti plača zavarovalnine 60 vinarjev, kar znese na leto 360.000 kron. Ako pogine povprečno $\frac{1}{2}\%$ zavarovane živine, kar je pa veliko, se lahko s to zavarovalnino plača vsaka povprečno po 300 kron, kar znese letne odškodnine 300.000 kron. Če sedaj zadene gospodarja nesreča, da mu pogine kako živinčce, ne more si te škode veliko let popraviti. Ko pa bi imel svojo živino zavarovano, pa bo vse to uboštvo izostalo. Tudi se bo vsled zadružnega zavarovanja nastavilo dovolj živinozdravnikov, ker se bodo subvencionirali iz rezervne zaklada zadruge, da bodo vsakemu živinorejcu lahko v slučaju bolezni takoj pri roki, da se reši obolela žival. Tudi se bodo lahko iz rezervnega zaklada nakupile plemenske živali, da se tako zboljša pleme naše domače živine.

3. Istotako lahko se da uvedi zavarovanje poljskih pridelkov proti toči. Vzemimo zopet poprejšnje število gospodarjev. 50.000 kmetovalcev stopi v zadrugo in si zavaruje svoje polje, oziroma poljske pridelke zoper škodo po toči. Vsaki ima raznih pridelkov svoje zemlje v povprečni vrednosti 1000 kron, to da kapitala 50 milijonov kron. Ves ta kapital se zavaruje in sicer po 1 krono za 100 kron vrednosti, to da zavarovalnine

— grozen krik in — glava sv. Florijana se je kotala v travo.

To je bil velik udarec. Kaj z brezglavnim kipom? Vendar zaradi tega Franek glave ni izgubil. Pobral je odlomljeno glavo, položil jo na stran in zavpil: »Najprej postavimo steber, in ko bo že stal, pridelam glavo tako, da nihče niti ne spozna, da je odbita.«

Vsi so poznali Franeka, da nikdar ne obljubuje zaman; zato so čvrsto zopet prejeli za vrvi, in preden je minulo četrte ure, pričeli so zidarji svoje delo.

V tem je pa pristopil Rehak: »Oha, sosedje«, rekel je naglo, »steber stoji slabo, — obrnite ga na našo stran.«

»Da, na našo stran«, poudarjali so sosedje, kateri so stanovali na tistem konci, kakor Rehak.

»Oho«, oglašil se je v tem stari Sekač, ki je stanoval na nasprotni strani, »to bi rad vedel, zakaj ne bi bil obrnen sv. Florijan k nam?«

»Da, to bi radi vedeli«, pritrčili so sosedje Sekačevi.

Blisk gneva iz očesa Rehakovega je zadel Sekača. »Zakaj?« vprašal je togotno. »Hoče sosed Sekač, da bi mu naj povedal?«

»A se vé, da hoče«, odgovoril je ta odločno, »in sicer hitro, takoj.«

»Ker je na naši strani večina hiš, tam doli pa skoro le edina koč«, glasil se je zbadljivi odgovor.

To je razburilo kri vseh kočarjev silno. »Kaj?« zavpil je Sekač, »samo ena koč? Aj, aj, aj, a vendar poškiljuje nekdo iz velike hiše kaj željno do te edine koč.«

Rehak je stal kakor bi ga s krvjo polil; razžaljena ošabnost se je v njem razvnela, in kečar je bil tak, bilo je hudo. Franek je pogledal ustrašen Miliko, Milika prestrašena Franeka, obadva pa svoje očete, in že sta vedela, pri čem da sta. Rehak je hotel ravno jezno odgovoriti, kar ga je prehitel župnik. »Za božjo voljo, prosim vas sosedje, nobenega prepira. Je li je steber obrnen sem ali tja, to je vendar popolnoma vse edno. Zidarji, učinite svojo dolžnost.«

Zidarji so prejeli za žlico in malto. Sekač se je smejal s svojimi sodrugi zmagonosno, zato je pa tem bolj srdito gledal Rehak s svojimi privrženci.

Župniku se niso hoteli ustavljati, ker je bil prav za prav on vzrok tej slavnosti, in ker so ga čislali visoko vsi vaščani. Ko so zidarji dokončali, in je sv. Florijan tu stal, seveda brez glave, katero je vzel Franek s seboj, da bi jo doma popravil, razšla se je množica hitro: Sekač s svojimi vesel, Rehak s svojimi poln togote. Najhuje je bilo pa

Franeku in Miliki. Ko je hotel Franek k njej stopiti, popadel jo je stari Rehak jezno za roko in srdito rekel: »Da se mi ne drzneš s to kočarsko prevzetnostjo govoriti, in ti — pri tem se je obrnil k Franeku — »poskrbi si drugje; dokler sv. Florijan ne bode gledal sem v našo stran, ni moja Milika za tebe na svetu«, — in vlekkel jo je jezno domov. Polna neizrekljive bolezni pogledala sta se oba, in Milika je že davno odšla, ko je Franek stal še vedno nepremično kakor drug steber na tistem mestu.

Žalostni časi so nastopili zdaj za oba ljubimca. Komaj sta se videla po nedeljah in praznikih, kečar so šli v cerkev, a govoriti vkup — na to ni bilo niti misliti. Rehak je gledal Miliko in Sekač Franeka. Rehak ni mogel odpustiti staremu Sekaču one zmage, stari Sekač pa ni mogel pozabiti razloga Rehakovega, zakaj bi imel biti sv. Florijan obrnen na njegovo stran. Na zvezo obeh otrok ni bilo več misliti; a ne le to, oba očeta sta se ogledovala že drugam. »Sinu takega ošabnega reveža bi jaz dal svojo hčer? Nikdar!« srdil se je Rehak doma. »Mene tako ponižati, mene —!«

»V tako napuhneno rodbino bi jaz priženil sina?« preklinjal je stari Sekač doma. »Nikoli! Bes te lopi, meni očeta moja koč«

500.000 kron. Povprečno napravi vsako leto toča škode pri 1% vseh kmetovalcev, to je toča pobije vsakega stotega kmeta, ali izmed 1000 kmetovalcev pobije desetim polje, to da po zgornjem računu škode povprečno za 500.000 kron. S tem bi bila torej poravnana škoda z zavarovalnino 1 krone za 100 kron vrednosti. Ker pa redkokedaj pobije toča tako, da bi vničila vse pridelke kmetovalcu, se vzame povprečno le $\frac{3}{4}$ vsega pridelka, zato pa ostane za rezervni zaklad vsako leto 175.000 kron. Iz tega razvidimo, kako lahko bi si naši kmetovalci zavarovali svoja polja, in da bi si iz rezervnega zaklada lahko napravili zraven še tudi strelne postaje, kjer se strela zoper točo, in druge občno koristne kulturne naprave.

Pokazal sem torej veliki pomen in korist zadržnega zavarovanja, pokazal, da se da to prav lahko doseči, ako je le nekoliko dobre volje in vzajemnosti. Upam, da moje besede ne bodo glas vpijočega v puščavi, ampak da najdejo poslušna ušesa in da se kmalu začne uresničevati ta prekornostna stvar. Vse slovenske liste prosim, da posnamejo in ponatisnejo ta apel na naše ljudstvo, da se moja misel prej ko prej uresniči; saj nam je pri tem le za blagor in korist našega ljudstva.

Spisujem v ta namen pravila, urejena za naše razmere, katere bom, ako uvidim zanimanje, tudi obelodanil. Pripravljen sem, tako zavarovalno zadrugo v korist in blagor slovenskega ljudstva povsod osnovati pomagati in sicer s tem večjem zaupanjem v uspeh, ker vem, da me podpira pri takem delu vse naše duhovno in posvetno razumnost in ker vem ter sem prepričan, da čuje nad Slovenci pravični Bog, kateri rad pomaga onim, ki so pomoči potrebni. Ivan Kač.

Dopisi.

Z Murskega polja. (Gospodarska vprašanja.) Mi murskopoljski kmetje z velikim veseljem prebiramo Vaš list. Saj vidimo, da z ljubeznijo preresetavate naše kmečke razmere. Toda ne smete zameriti, gospod urednik, nekaj bi Vam le rad povedal. Glejte, v Vašem listu nam različni vrli gospodje vedno pravijo: Kmetje, ustanovite si to in to in zopet ono. Mi čitamo, prevdarjamo in mislimo, da bi bilo marsikaj navetovanega res dobro za nas. Toda pri vsaki ustanovitni se glasi: Toliko znaša udnina, toliko vpisnina, toliko delež. In kadar si ustanovimo kaj, potem se reče, to je še le začetek, sedaj še le pride pravo. Zidati je treba skladišče, kupiti to orodje, naročiti

— saj bi ti takoj drugi dan po svatbi opnesli, da nisi nič imel —!

Tako je šlo neprestano. V obeh rodbinah sta se nastanili hkratu svaja in žalost. Ko se je Rehak togotil, poslušala je Milika tiho, ali poslednja beseda njena bila je vedno: »In jaz vendar drugega nečem, in drugega si tudi ne vzemem, kakor Franeka, in ko bi se na glavo postavili«.

»In če v to ne privolim?« zadrl se je Rehak.

»Potem pa se sploh ne omožim«, glasil se je mirno odgovor.

V Rehaku je to vrelo. Poznal je Miliko in vedel, da ima glavico iz železa. Hotel je jezno kvišku skočiti, ali pogledal je ženo, ktera se mu je proseč približala, popadel kapico in odšel v »gornjo« krčmo.

In ko se je stari Sekač znašal nad Rehakom, poslušal je Franek čisto tiho in delal svoje delo, kakor bi ga niti stvar ne brigala. Kedar je pa oča razkačen zaradi njegove mirnodušnosti zakričal: »No, si slišal ali ne?«, tedaj je odvrnil Franek čisto hladno: »Očka, poznate me tako slabo? Nobene druge nečem kakor Miliko in dosti«.

»In če v to ne dovolim?«

»Potem pa rajši ostanem sam in pojdem po svetu«, je mirno odgovoril.

kak stroj. In zopet se zahteva denar. Glejte, gospod urednik, saj mi ne pravimo, da bi to ne bilo prav ali da nam gospodje nasvetujejo kaj neprilicnega, toda odkod naj mi vzamemo toliko denarja. Vi gospodje veste, da nam gre trda, a tega ne veste, kako trda. Včasih pridejo časi, da tudi najboljši kmet ne glešta desetaka v žepu. Nam kmetom se godi sedaj presneto slabo. Mi gorimo za zadrugo, toda mi ne vemo, če bomo jih mogli izpeljati tako daleč, da bodo nam res občutno koristile. Zato pa Vas prosimo, gospod urednik, pišite Vi za to, da se počasi dela z zadrugami, da bomo lahko zmagovali stroške, ali pa da dežela in država pomaga. Saj država in dežela tudi drugim stanovom pomaga z denarnimi doneski, zakaj pa bi nam kmetom ne, kateri smo ji že splačali toliko denarja in ji že dali toliko vojakov. Prosimo Vas torej, gospod urednik, da bi Vi tako pisali za nas. Zdaj pa Vam želimo srečno in veselo novo leto!

Iz Celja. (Trgovska obrtna zadruga «Merkur».) V Celju se je osnovalo velevažno narodno podjetje «trgovska obrtna zadruga «Merkur» z neomejeno zavezo», katere pravila so se vpisala v zadržni register c. kr. okrožnega sodišča od 13. dec. 1899 Firm. 172/Gen. I. 259. Osnovanje te zadruge je, če nas vse ne vara, eno najvažnejših narodnih podjetij, kar se jih je začelo v zadnjem času na Spodnjem Štajarskem. Zadruga «Merkur» ima namen, pospeševati zasebno gospodarstvo svojih zadržnikov s tem, da posreduje med trgovci in obrtniki in njih odjemalcih, podpira ustanovitev novih obrti in trgovin ali pa, da prevzame po potrebi sama ustanovitev takih obrti in trgovin. Slovenski rodoljubi so že davno spoznali, da bode slovenskemu narodu zagotovljen narodni obstanek samo tedaj, če bo slovenski narod v gospodarskem oziru stal popolnoma na svojih nogah, da bode imel v vsaki stroki trgovce, obrtnike, tovarnarje itd., ki so slovenske krvi in narodnega mišljenja.

V tem oziru se je v zadnjih 20 do 30 letih že sicer veliko doseglo, imamo narodne obrtnike in trgovce v tej in onej stroki, ali ravno v eni najvažnejših trgovinskih strok, v železnini dozda Slovenci nismo imeli na Spodnjem Štajarskem svoje trgovine, ki bi delala v velikem, ter bila zmožna, konkurenco delati vsaki drugi trgovini enake vrste. To je bil vzrok, da so veliki železni trgovci nasprotnega političnega in narodnega mišljenja imeli po celem Slovenskem nekaj monopol, ter misleč, da jim je ta monopol zagotovljen za večne čase, se postavljali se

Sekaču se je kri razvnela. Poznal je svojega sina; kar si vtepe v glavo, tega mu ne izbije nihče; ali v prvem hipu je hotel vendar jezno skočiti, — toda pogledal je ženo, ktera se mu je proseč približala, zgrabil je kapico in odšel v »dolnjo« krčmo.

Ali ne samo v ti dve rodovini je privedel sv. Florijan svajo, on je razdelil tudi vso vas na dve vojni stranki. Slava prvej je bil Rehak z glavnim stanom »gornja« krčma, glava drugej je bil Sekač z glavnim stanom »dolnja« krčma. V »dolnjej« so vriskali, pili in vpili, da sv. Florian mora ostati tako, kakor stoji; v »gornjej« so se zaklinjali, da ne dajo prej miru, dokler ne bo gledal vsaj na polovico k njim. Zdelo se je, da med obema strankama ni mogoče miru.

Rehakovej se je Milika smilila zelo in želela jej je v duhu Franeka; vendar je zavoljo moža, ali pa je mislila, da je to njena dolžnost, Miliko z lepa prigovarjala in jej svetovala, da naj Franeka pusti iz misli. »Saj je več možkih na svetu«, dejala je rahlo, »bo te pa drug imel tako rad.«

Milika je bila naproti trdim besedam, kakor iz železa, prijazna beseda je pa imela velik upliv na njo. »Oh, mamica«, rekla je s solznatimi očmi, »jaz ne morem, — jaz ga imam rajši, kakor svoje življenje.«

(Konec prih.)

svojimi uslužbenci vedno na čelo vsemu protislovenskemu gibanju.

Zadruga «Merkur» odkazala si je toraj kot prvo in poglavitno svojo nalogo, ustanoviti v Celju, ki je sedaj za celi avstrijski jug nekako trgovsko središče za železnino, trgovino z železnino na debelo in drobno, ter to trgovino založiti s tako velikim fondom, da bode ista zmožna konkurirati z vsako drugo železno trgovino, to tako glede kakovosti blaga, kakor glede nizkih cen; kajti kupovala bode blago vse v velikem za gotov denar, toraj po najnižjih mogočih cenah, in ker trgovina ni last posameznika, kateri bi se hotel bogatiti pri trgovini, prodajala bode ista blago lahko po primeroma prav ugodnih nizkih cenah.

Kričeči dogodki, vršeči se 9. in 10. avg. t. l. v Celju zoper Slovence, silili so do končnega odločilnega koraka. Sklical se je na dne 4. oktobra v «Narodni dom» v Celje shod slovenskih zaupnikov, kamor se je istih zbralo nad 50 iz vseh krajev Spodnje Štajarske. Shod je pritrdil z navdušenjem po deželnem poslancu dr. Ivanu Dečku izdelanemu in predloženemu nasvetu glede ustanovitve zadruga «Merkur» v Celju; pokazali so navzoči na najsijajniši način, da res ustrezajo predlogi občnemu namenju s tem, da so v pri $\frac{1}{4}$ uri podpisali za nameravano zadrugo svoto od 27.000 gl.

Na čelo zadruga izvolili so se gospodje Peter Majdič, posestnik umetnega mlina kot načelnik, dr. Jos. Vrečko, odvetnik, kot njegov namestnik, dr. Ivan Dečko, odvetnik, dr. Jos. Serbec, odvetnik, Dragotin Hribar, lastnik tiskarne, Anton Kolenc, trgovec, vsi v Celju, Norbert Zanier, trgovec v Št. Pavlu, Franc Xav. Petek, trgovec v Ljubnem, F. Ivanuš, trgovec v Konjicah, Franc Varlec, trgovec v Brežicah in Jos. Širca, župan in veleposestnik v Žalcu kot odborniki. Imena izvoljencev so tako odlična, da so že ista sama porok, da je podjetje zdravo, dobro premišljeno, da bode dobro izvedeno, imelo tudi dober popolen uspeh! Trgovski odsek, kateri naj železno trgovino v Celju osnuje, vodi in nadzoruje, je sestavljen iz gg. Peter Majdič, dr. Jos. Vrečko, dr. Ivan Dečko, Norbert Zanier.

Štacuna in zaloga te železne trgovine bode v hiši, katero je kupila «Zveza slovenskih posojilnic» od g. dr. Srebreta. Hiša je na najugodnejšem prostoru, v prometni graski ulici, ter ima zadej velike prostore za skladišča, tako da bode zadostovala vsem potrebam. Trgovina bo začela poslovati kmalu začetkom bodočega leta 1900, kakor hitro bo hiša potrebno predelana in dozidana. Kakor čujemo, posrečilo se je zgoraj imenovanemu trgovskemu odseku že tudi pridobiti za to trgovino kot disponenta in vodja izbornu, vže skušeno moč.

Z oživotvorjenjem te železne trgovine pa naloga zadruga «Merkur» še nikakor ne bo dovršena, ampak zadruga bode potem obrnila vso svojo pozornost na druge potrebne trgovine in obrti v Celju in izven Celja, da se pomore slovenskemu narodu v vseh strokah do gospodarske samostojnosti.

Seveda potrebuje zadruga za dosego teh velikih namenov denarnih sredstev, in če hoče te namene popolnoma doseči, velikih denarnih sredstev! Zavedni Slovenci se toraj pozivljajo, da pristopijo tej zadrugi brez ozira na stan in na premoženje: kdor premore veliko, naj pristopi z velikim, kdor premore pa manj, pristopi pa naj z manjšim denarnim zneskom!

Deleži so tako določeni, da pristopi lahko vsak zaveden Slovenec, komur je mar na predek slovenskega naroda, komur je mar zahvala prihodnjega vnuka!

Deleži so najmanjši po 10 kron (III. vrste), po 200 kron (II. vrste) in po 1000 kron (I. vrste). Posameznik pa vzame lahko tudi več deležev do najvišje svote, ter se opomni, da so do zdaj posamezniki podpisali tudi po 2000, 4000, 6000 in 10.000 kron.

Uplačani deleži bodo, ker je podjetje zdravo in na strogo solidnej podlagi, dajali